

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΘ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, 1886.

ΑΡΙΘ. 218

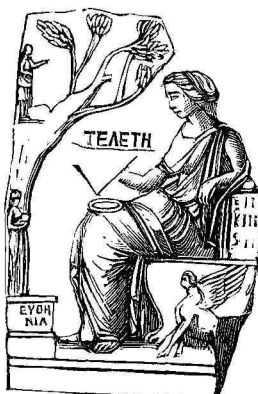
Συνδρ. ἐτήσι. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.
» » » Ἐξωτερικῶ 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδέναν, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

Ἱερὰ Δένδρα.

Ὅλα μὲν τὰ ὥραια καὶ μεγαλοπρεπῆ ἀντικείμενα συγκινοῦν τοὺς ἀνθρώπους καὶ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν των. Ἰδίως δὲ ὅσα εἶναι ἔργα ὄχι ἀνθρώπων ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ, καθὼς τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ἡ ἀπέραντος θάλασσα κτλ. Τοιοῦτοτρόπως καὶ τὰ δένδρα, μὲ ὅλην τὴν σιγὴν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειάν των φυσικὰ διεγείρουν ὑψηλὰ αἰσθήματα καὶ εὐδὲς ὁ νοῦς πηγαινεὶ εἰς τὸν Θεόν, ὅστις τὴν ἐδημιούργησεν πρὸς εὐχαρίστησιν καὶ ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ περὶ τῶν ὁποίων ἔχομεν γνῶσιν, ᾗσθάνοντο καὶ αὐτοὶ ὅπως ἡμεῖς αἰσθήματα σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ ἀπέναντι τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων θεαμάτων, ἀλλὰ μὴ γνωρίζοντες τὸν Θεόν, ὅστις τὰ ἐδημιούργησεν, οὐτε τὴν λατρείαν, τὴν ὁποίαν αὐτοὺς διώρισεν, ἐνόμιζον ὅτι τὸν ἡγχαρίζοντο λατρεύοντες αὐτὰ τὰ ἔργα του, καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν ὅτι ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων

Ἀ ν ὅ θ η μ α.

τὰ δένδρα ἐθεωροῦντο ἱερὰ καὶ ἀργότερον ἐπροσκυνοῦντο αὐτὰ ὡς θεότητες. Οἱ πρῶτοι ναοὶ ἦσαν δένδρα, εἰς τὸν κορμὸν τῶν ὁποίων κατώκουν οἱ θεοί, ἢ καλλίον τὰ ἀγάλματά των, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἀφιερώθησαν διάφορα δένδρα εἰς τὰς διαφόρους θεότητας: ὡς λ. γ. ὁ φηγὸς (ἡ γλυκοβελανιδιά) εἰς τὸν Δία, ἡ ἐλαία εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἡ μυρσίνη εἰς τὴν Ἀφροδίτην, ἡ δέφυνη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἡ λεύκη εἰς τὸν Ἡρακλέα, κτλ.

Δὲν ἐτιμῶντο ὅμως τὰ δένδρα ἀπλῶς ὡς ναοὶ καὶ ὡς ἀντικείμενα ἀφιερωμένα εἰς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἅγια αὐτὰ κατ' ἑαυτὰ, διὰ τοῦτο καὶ τὰ περιτείχιζαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἔκτισον βωμοὺς ὑποκάτω των, τὰ ἐχαιρέτιζον κλίνοντες τὸ γόνυ καὶ φιλοῦντες τὴν χεῖρα τοῖς προσέφωρον θυσίας καὶ ἐκρέμαζον ἀναθήματα ἥτοι ἀφιερωματα ἐπὶ τῶν κλάδων των. Ἡ μικρὰ οὕτη εἰκὼν παριστᾷ ἀνάγλυφον τὸ ὅποιον ἀφιερώθη εἰς τι ἱερὸν δένδρον ὡς δῆγμα εὐγνωμοσύνης διὰ τὰ ἀγαθὰ ὧρα τοῦ Θεοῦ.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΣ.

Ἀρματωλὸς ἀγάπησε Νάσιω τὴν παῖναιμένην τὴν κόρη τὴν περιφανή, τὴν πολυζηλευμένην, ὅπου πολλοὶ τὴν θέλουσε, πολλοὶ τὴν ἀγαποῦνε, τὴν θέλουν ἀρχοντοπούλα, λεβέντες τὴν ζητοῦνε. Μὰ μέρα τὸ σταμνὶ κρατεῖ, κινᾷ νὰ πᾶ ὀτὴ βρῶσιν προβαίν' ἐμπρὸς ὁ Ἀρματωλὸς τὸ μαῦρο νὰ ποτίσῃ λαμποκοποῦνε τ' ἄρματα κ' ἀστράφει τ' ὀφρεσιὰ του, κ' ἐφάνη τὸ καμάρι του κ' ἡ τῶση λεβεντιά του. «Ἀκουσε, Νάσιω ὡμορφή, μὲ τὸ πολλὸ τὸ νάζει.» Ἰγροικᾷ ἡ κόρη ντροπαλῇ, γυρνᾷ καὶ τὸν κυττάζει. «Νάσιω, πολὺ σὲ ἀγαπῶ, γυναῖκα νὰ σὲ πάρω, θάνατο δὲ θά φοβηθῶ, δὲ θά δειλιάσω Χάρο!» «Πάρε πίσω τὸ λόγο σου,» τοῦ λέγει κακχωμένη. «κ' ἐγὼ τὸ Γιώργο ἀγαπῶ κ' εἰμ' ἀρραβωνιασμένη.» «Ποῖος εἶν' αὐτός ποῦ θάρρεψε γὰ νὰ σ' ἀρραβωνίῃ;» «Ἐγὼ» ἐμπρὸς μου νὰ τὸ πῇ καὶ νὰ τὸ μολογήσῃ. «Ἐκεῖνος ποῦ ναι τὸ παῖναιμα τῆς χώρας, ἔξακουσμένους, ποῦ ν' ἀκριβὸς τῆς μάννας του κ' ἐμένα χαϊδεμμένος»

τρεῖς ἀδελφάκια ἦτανε καὶ μοναχὸς ἐστάθη, γιὰτὶ ὁ πρῶτος πέθανε κ' ὁ δεῦτερος ἐχάθη. Ἔρεε καὶ παίζει τὸ σπαθὶ καλλίτερ' ἀπὸ σένα, καὶ ὅτ' ἰθὺς σ' ἀπερνᾷ κ' εἶν' ἄξιος γιὰ τ' ἐμένα.» Ἀρματωλὸς ὅαν τ' ἄκουσε ῥαίσθηκ' ἡ καρδιά του, κ' ἰγροῖνε ὅαν τ' ἄκουσε καὶ πιάει τ' ἄρματά του. «Ἄν εἶν' ἐκεῖνος καλλίτερος, ἂν εἶναι πολληκίρι, ἂς ἔρθῃ, νὰ παλαίψωμε, τοῦ κῆνω καὶ τῇ χάρι. Ἄν μὲ νικήσῃ, νὰ στρεχθῶ μ' ἐκείνον νὰ μεῖνῃ, κ' ἂν τὸν νικήσω, μᾶθε το, γυναῖκά μου θά γέννησ. Τ' ἄκουσε ἡ Νάσιω δειλίασε: ἔς τὸ σπῆτι της κινάει κ' ἐκεῖ ὁρῖσκει τὸ Γιώργό της καὶ τοῦ τὸ μολογᾷ: κ' ὁ Γιώργος ἀρματωθήκε καὶ στο βουν' ἀναβαίνει καὶ ἐγάζει βροντερὴ φωνή, φωνὴ ἀντρεωμένη. «Ποῖος εἶναι ποῦ παῖνεύθηκε μὲ ἐμένα νὰ παλαίψῃ; ἂς ἐγγὲς ἐμπρὸς μου νὰ σταθῇ, καὶ νὰ μὲ ξαναγνέψῃ.» Κ' ἄλλη φωνὴ ποκρήθηκε Ἀρματωλὸ τοῦ κλέφτη: «Ἐγὼ κτυπῶ τὴν μαχαίρα κ' ἀξέγνωσστη δὲν πέφτει. Ἐγὼ με νερὸς ποῦ σκότωσα Τούρκους δυο, τρεῖς χιλιάδες καὶ δέκα πέντε μπέηδες κ' ἄλλους τόσους πασοῦδες,